

เด็กปัตตานี กวาดแชมป์ ยิมนาสติก

"นักข่าวรูสมิแล"

คุณวิชาญ สุขปูนพันธ์ และลูกศิษย์

หัวเรื่องบทความนี้เป็นข้อความที่พาดหัวข่าวคอลัมน์กีฬาจากหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ นำความตื่นเต้นให้กับวงการกีฬาเยาวชนปัตตานีและผู้สนใจ เพราะเมื่อปลายเดือนธันวาคมที่แล้ว หนูน้อยจากโรงเรียนวัดนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี นำโดยครูวิชาญ สุขปูนพันธ์ สามารถไปลบลายนักยิมนาสติกวัยเยาว์ถึงสนามในเมืองหลวง ดังข้อความตอนหนึ่งจาก น.ส.พ.เดลินิวส์ ฉบับวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๒๗

เด็กปัตตานีกวาดแชมป์ยิมฯ!

"นักยิมนาสติกของโรงเรียนวัดนาประดู่จากจังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นโรงเรียนเล็ก ๆ มีนักเรียนเพียงประมาณ ๓๐๐ คน และซ้อมการเล่นยิมฯกันอย่างตามมีตามเกิด เข้ามาดังใน ๓๐ รูสมิแล

เมืองกรุง สามารถคว้าแชมป์การแข่งขันยิมนาสติกแห่งประเทศไทย ประจำปี ๒๕๒๗ ในระดับเยาวชนอายุไม่เกิน ๑๓ ปี จากการแข่งขันที่อินดอร์สเตเดียมหัวหมาก ฯลฯ"

เยี่ยมโรงเรียนวัดนาประดู่

"รูสมิแล" ได้เดินทางไปเยี่ยมโรงเรียนวัดนาประดู่ ณ หมู่บ้านนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ ห่างจากตัวจังหวัดปัตตานี ประมาณเกือบ ๓๐ กิโลเมตร บริเวณโรงเรียนสะอาดและร่มรื่นด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม หน้าโรงเรียนมีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาเสมือนร่มคันใหญ่ น่านั่งพักผ่อน หนูน้อย ๆ ทั้งหญิงชาย กำลังทดสอบสมรรถภาพทางร่างกาย มีครูพลศึกษาจากโรงเรียนต่าง ๆ เอาใจใส่เป็นอย่างดี

"เชิญบนโรงเรียนจิก๊อรับ" ครู

วิชาญ สุขปูนพันธ์ ซึ่งเราต้องการพบได้นำไปพบกับคุณธำรง ปลื้มสำราญ ทำหน้าที่บริหารโรงเรียนแห่งนี้

เมื่อเรานั่งที่มานั่งรับแขกแล้วครูใหญ่วัยกลางคน หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสเล่าว่า "ที่นี่สอนถึงชั้นประถมปลายครับ มีนักเรียนทั้งหมด ๓๓๗ คน ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธและครูทั้งหมด ๘๘ คนครับ ผลการทำงานของพวกเขาทำให้โรงเรียนได้รับรางวัลโรงเรียนดีเด่น ประจำปี ประถมศึกษาแห่งชาติปี ๒๕๒๔ และรางวัลพระราชทานโรงเรียนดีเด่นของเขตศึกษา ๒ ปี ๒๕๒๖ แต่ละปีการศึกษาโรงเรียนมีโครงการหลายโครงการครับ เช่น โครงการลดอัตราขาดเรียนของนักเรียน โครงการสหกรณ์เลี้ยงไก่ โครงการพี่เลี้ยงน้อง โครงการพัฒนาจริยธรรมและคุณธรรม โดยเฉพาะโครงการยิมนาสติก ทำชื่อเสียง

ให้แก่โรงเรียนเป็นอย่างมาก ผู้ที่เป็นแม่แรงสำคัญ คือ ครูวิชาญ สุขปูนพันธ์ ได้เสนอโครงการนี้มาตั้งแต่ปี ๒๕๒๖”

จากนั้นครูวิชาญ หรืออีกชื่อหนึ่งว่าครูอ้วน แต่ร่างเขาไม่อ้วนตามชื่อ กลับดูแข็งแรง ร่างสันทัด อายุประมาณ ๔๐ เศษ เริ่มต้นเล่าประวัติว่า “ผมเกิดที่ตำบลบางเขียด อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จบป.๔ ที่โรงเรียนวัดบางเขียด เมื่ออายุ ๑๖ ปี ผมเรียนข้ามมากเพราะมัวไปเรียนเตรียมประถมถึง ๔ ปี จากนั้นไปเรียนต่อวิชาเกษตรกรรม อีก ๕ ปี จบชั้นปลายที่โรงเรียนเกษตรท่าชวมวง อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา แล้วผมเริ่มต้นรับราชการเป็นครูที่โรงเรียนบ้านขี้จ้อ จังหวัดนราธิวาส ถึง ๘ ปี แล้วย้ายไปสอนอีก ๔ โรงเรียนที่อำเภอสาวยบุรี จังหวัดปัตตานี ผมอยู่ที่สาวยบุรีถึง ๘ ปี ครั้น จากนั้นไปสอนที่โรงเรียนบ้านโป่งกะสัง อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และโรงเรียนบ้านหุบกระพง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี”

ครูสอนนิมนาสติกเล่าต่อไปว่า “ต่อมาผมคิดลาออกจากราชการครู เพื่อไปทำงานเป็นผู้เชี่ยวชาญพืชสวนที่บริษัทมาบุญครอง แต่เพื่อนครูขอร้องให้กลับมาปัตตานีถิ่นเดิม ผมจึงมาสอนที่โรงเรียนบ้านโคกโพธิ์ โดยสอนวิชาพลศึกษา ความจริงผมถนัดวิชาเกษตรเพราะผมจบเกษตร แต่เรื่องกีฬาผมชอบมาก แต่เล่นไม่ค่อยเป็นเลยชมมวยบ้าง เล่นฟุตบอลบ้าง ผมสอนวิชาพลศึกษา ตอนแรก ๆ ผมสอนวอลเลย์บอล สอนตั้งแต่ป.๕ จนถึง ม.๒ ลูกศิษย์หลายคนได้เป็นตัวแทนไปแข่งขันกีฬาเขต”

ครูวิชาญพูดถึงสิ่งบันดาลใจให้สอนนิมนาสติกว่า “ผมสังเกตการสอนพลศึกษาชั้นประถมหลายโรงเรียน นักเรียนยังขาดสมรรถภาพทางร่างกาย

คุณวิชาญ สุขปูนพันธ์ และ คุณอ้วน ปลื้มสำราญ

การเล่นกีฬาบางอย่างนักเรียนหลีกเลี่ยงคู่ต่อสู้ไม่ว่องไว ทำอย่างไรจะช่วยให้เด็กมีสมรรถภาพทางร่างกาย ผมคิดว่าพื้นฐานการสอนพลศึกษาชั้นประถม โดยเฉพาะ ป.๑ - ป.๔ สมควรสอนวิชานิมนาสติก จะช่วยเด็กให้มีความแข็งแรงและมีความว่องไว แต่ผมไม่ได้เรียนวิชานี้มาเลยครับ เลยไม่ทราบจะสอนกันอย่างไร ผมได้รับอนุญาตจากครูใหญ่ และหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอให้ไปเรียนวิชานิมนาสติก ที่วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดยะลา กำหนดเวลา ๕ วัน ผมเรียนวันละ ๑ ชม. หลังจากอาจารย์ว่างจากการสอนนักศึกษาโดยตรง เวลาสอนท่านจะนำเด็กเล็ก ๆ ข้างโรงเรียนมาแสดงตัวอย่างให้ดู พอครบ ๕ วันแล้วผมก็กลับมาสอนเด็ก แต่ก็ยังมีปัญหาเพราะลืมนำไปบ้าง อุปกรณ์

ไม่พร้อมบ้าง ตอนนั้นผมยังสอนที่โรงเรียนบ้านโคกโพธิ์นะครับ ในที่สุดผมตัดสินใจขึ้นรถไฟจากสถานีโคกโพธิ์ไปลงสถานียะลาทางกันนิตเดียว ผมนำเด็กไป ๓๐ คน เรียนเฉพาะวันเสาร์

อาจารย์นิรันดร์ แดงอ่อน และอาจารย์ลัดดา เรืองมโนธรรม เป็นผู้ฝึกสอนเด็กให้ผมดูเป็นตัวอย่างประมาณ ๒ ชั่วโมง จนผมเข้าใจจึงขึ้นรถไฟกลับโคกโพธิ์ พอครบอาทิตย์ก็ไปต่อทำอื่น ๆ อีก ผมใช้เวลาฝึกอยู่ ๔ เดือนจนเด็กโรงเรียนบ้านโคกโพธิ์เริ่มเก่งและทำได้คล่องแคล่วขึ้น”

ครูวิชาญเล่าต่อไปว่า “ปรกติบ้านพักผมอยู่ที่นาประดู่ครับ ต้องจ่ายค่าโดยสารรถระยะทาง ๑๒ กม. ไปสอนที่โคกโพธิ์ บางวันผมไม่มีเงินเลยต้องอาศัยซ้อนท้ายรถสองล้อเครื่องของเพื่อน ผมจึงขอให้หัวหน้าการศึกษาอำเภอช่วยย้ายผมมาสอนใกล้ ๆ บ้านเลยได้มาสอนที่นี้ครับ และได้เสนอโครงการสอนวิชานิมนาสติกขึ้นอีก ผมเห็นว่าครูโรงเรียนอื่น ๆ ในเมืองไทยมีปัญหาเรื่องการสอนวิชาพลศึกษา เพราะเราขาดครูพลศึกษาโดยตรง ครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษา เมื่อถึงชั่วโมงสอนก็ให้เด็กไปนั่งเล่นเสียบ้างสอนไปตามเรื่องตามราวอย่างนั้นเอง ไม่คำนึงว่าเด็กจะทำได้หรือมีสมรรถภาพทางร่างกายหรือไม่ คำนึงอย่างเดียวคือให้ผ่านจุดประสงค์ที่ครูให้ผ่านก็สมควรแล้วเพราะมิฉะนั้นแล้วจะตกกันเกลี้ยง ผมคิดว่าควรแก้หลักสูตรวิชาพลศึกษาชั้นประถมกันเสียที และควรเปิดสอนวิชานิมนาสติกที่จะช่วยให้เด็กมีสมรรถภาพทางร่างกายแข็งแรง ในที่สุดทางโรงเรียนให้ผมสอนวิชานี้ตามต้องการ”

ทำเบาะกบมะพร้าว

เกี่ยวกับสถานที่ฝึกและอุปกรณ์นั้น ครูวิชาญเล่าว่า “ผมใช้พื้นสะอาดจะเป็นพื้นกระดานหรือซีเมนต์ก็ได้ครับ ตอนแรกใช้สนามบาสเกิดบอด ต่อมาโรงเรียนให้งบประมาณทำห้องยิมฯ ซ้อมไม้กระดานมาทำพื้นล่าง ให้เด็ก ๆ ช่วยกันตีกบมะพร้าวหรือพดมะพร้าว

ให้นิมเพื่อปูพื้นให้เต็ม แล้วเอากระสอบ
ป่านใช้วิธีซ้อนบ้าง ขอบ้าง มาเย็บปู
ทาบบนกามมะพร้าว จากนั้นใช้น้ำยาง
พาราเรดเพื่อให้งามมะพร้าว น้ำยาง
พาราและกระสอบป่านจับกันแน่น มี
แหละครับคือเบาะสำหรับฝึกยิมฯ
เอาจริง ๆ เข้าเด็กตัวเล็ก ๆ ดีกาม
มะพร้าวไม่พอกับความต้องการ ต้องใช้นั้น
ด้วยรถ ๑๐ ล้อจึงจะพอเพียงครับ ต่อ
มาผู้ปกครองรู้เรื่องเข้า เลยช่วยกันซื้อ
เบาะมาเพิ่มจนปูได้ครบกับพื้นที่ห้องทั้ง ๒
ห้องเรียน เวลานั้นก็แคบไปอีกครับ เปิด
เทอมหน้าจะต่ออีกห้อง รวม ๓ ห้อง
เรียน และจะใช้ฟางข้าวมาอัดทำเป็น
เบาะแทนกามมะพร้าว คงเสร็จเร็วครับ”

ครูวิชาญกล่าวถึงการสอนวิชา
ยิมนาสติกในชั้นเรียนว่า “ชั่วโมงพล-
ศึกษา ชั้น ป.๑ - ป.๔ ผมสอนยิม-
นาสติกเพียงอย่างเดียว ชั้น ป.๑ ใน ๓
เดือนแรกสอนเรื่องการจักระบบร่างกาย
คือการยืน เดิน วิ่ง สไลด์ ทั้ง
แยกขาทำสะพานโค้ง ทกบ เขย่งปลาย
เท้า และจักระบบปลายเท้า เทอมต่อ
มาก็ฝึกอีกหลายท่า เช่น ท่าม้วนหน้า
ข้างอ ม้วนหลังขาแยก และถาร
เดินทรงตัวบนไม้ เด็กชั้นนี้จะ
เน้นเรื่องการอ่อนตัว เป็นพิเศษ
ครับ ส่วนการฝึกในชั้น ป.๒ - ป.๔
มีท่ายาก ๆ ขึ้น เช่นท่าหกสูงม้วน
หน้าม้วนหน้าขาเหยียด กระโดดพุ่งอา-
กาศ หกสามเส้า สปริงทีระ สะปริงคอ
ลังกาหลังคู่ และลังกาหน้า”

ครูฝึกยิมฯพูดด้วยความมั่นใจ
ว่า “ผมต้องการให้เด็กมีสมรรถ-
ภาพทางร่างกาย จึงทุ่มเทให้กับเด็ก ๆ ผม
สอนตั้งแต่เช้ามีด เลิกเรียนแล้วยังสอน
ให้เด็กที่สนใจเรียนต่อถึงห้าโมงเย็น
โดยเฉพาะเด็ก ป.๑ ผมสอนพิเศษก่อน
เข้าเรียนในตอนเช้าทุกวัน จนเด็กมี
พื้นฐานวิชานี้ดีมากครับ เกี่ยวกับกีฬา
๓๒ รุสมิแล

โรงเรียนวัดนาประดู่

อื่น ๆ ก็ส่งเสริมเช่นกัน เด็กสนใจ
กีฬาประเภทใดก็สมัครได้ตามต้องการ
เรามีชมรมบาสเกตบอล ฟุตบอล วอล-
เลย์บอล ปิงปอง และตะกร้อฯ”

ไปตั้งที่เมืองหลวง

สาเหตุที่ผลงานยิมนาสติกขจร
ชยานั้น ครูวิชาญเล่าว่า “เริ่มต้นจากคณะ
ครูบ้าง สิกขานีเทศก์บ้าง มาจากจังหวัด
ต่าง ๆ มาเยี่ยมชมโรงเรียน คณะที่มา
เยี่ยมชมได้ชมเด็กเล่นยิมนาสติกก็พากัน
ชอบใจ ต่อมาเราได้รับเชิญจากโรงเรียน
ในปัตตานี ยะลาและ นราธิวาสไปแสดงให้
เขาชม ครั้งหลังสุดชมรมยิมนาสติก
แห่งประเทศไทยได้เชิญให้พวกเราไป
แข่งขันระดับอายุ ๑๓ ปีลงมา ที่สนาม
อินดอร์สเตเดียม หัวหมาก มีทีมเข้าร่วม
แข่งขันจำนวน ๒๐ ทีม รวมทั้งประเภท
รายบุคคลด้วยครับ ส่วนมากเป็นเด็กใน
กรุงเทพฯ เด็กต่างจังหวัดมีจังหวัดแพร่
ลำปาง และปัตตานี นอกจากนี้มีเด็กไทย
จากสหรัฐที่พ่อแม่ส่งเข้ามาแข่งขันด้วย”

ครูวิชาญจับน้ำเย็นนิตหนึ่งแล้ว
เล่าต่อไปว่า “เกี่ยวกับงบประมาณตอน
แรกก็ซุกซลัก เพราะเราไปกิน ๒๐ คน
มีครู ๔ คน นักเรียน ๑๖ คน ตอนนั้น
ไม่มีเงินเลยครับ แต่ด้วยความช่วยเหลือ
จากครูในโรงเรียนข้าง คลอดจนถึงโรง
เรียนต่าง ๆ ในปัตตานี ยะลา และนรา-
ธิวาส โดยผมนำเด็กไปแสดงยิม

ให้ชม และเก็บนักเรียนคนละบาทสอง
บาท หรือแล้วแต่จะให้ บางแห่งรวมได้
๔๐๐ - ๕๐๐ บาท บางแห่งรวมได้ ๗๐๐
- ๘๐๐ บาท และบางแห่งได้เป็น ๑,๐๐๐
บาท รวมเบ็ดเสร็จแล้วได้เงินถึง
๑๕,๘๑๓ บาท ต่อมารองผู้ว่าราชการ
จังหวัดปัตตานีเพิ่มให้จนครบ ๒๐,๐๐๐
บาท เพื่อเป็นค่าเดินทาง ค่าอาหาร และ
ค่าที่พักของพวกเขา ตอนแรกจะไปพัก
ที่สมาคมชาวบักมี้ได้ แต่เห็นว่าอยู่ไกล
สนามแข่งขัน ไปมาไม่สะดวก จึงไปพัก
ที่ค่ายพักนักกีฬาหัวหมาก”

เกี่ยวกับการแข่งขันที่กรุงเทพฯ
ครูวิชาญเล่าว่า “พอถึงวันแข่งขัน เด็ก ๆ
ก็เล่นไปตามที่ฝึกกันไว้ด้วยความตั้งใจ
ทีมอื่น ๆ มองพวกเราแต่บ้านนอก
คงไม่มีพิษสงอะไรนัก แต่พอเล่นกัน
เป็นทีมหรือเป็นรายคน ปรากฏว่า
ปัตตานีเป็นฝ่ายนำเป็นที่ฮือฮากัน
มากกรรมการบอกผมว่าของคุณได้ที่ ๑
หมดแล้ว ตอนนั้นผมไม่เชื่อครับ เพราะ
ยังไม่ประกาศผล อีกอย่างหนึ่งผมไม่
ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับระบบการให้
คะแนนแข่งขันมากนัก พอผลออกมา
ปรากฏว่าทั้งทีมและรายบุคคล จากโรง
เรียนวัดนาประดู่มาที่หนึ่งจริง ๆ ครับ
และตามด้วยทีมทหารอากาศ และทีม
นานาชาติ รางวัลชนะเลิศเป็นทีมเป็น
ถ้วยเกียรติยศ ส่วนรายบุคคลเป็นเหรียญ

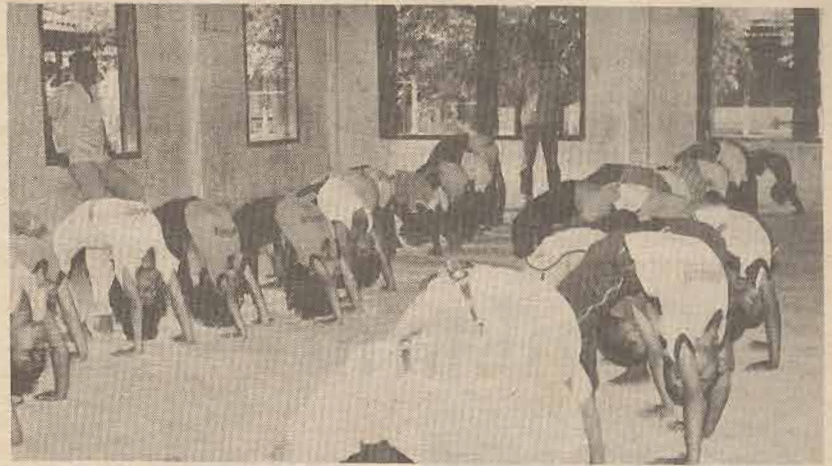
รวม ๑๕ เหรียญ มีเหรียญเงิน ๒ เหรียญ ทองแดง ๑ เหรียญ นอกนั้นเป็นเหรียญทอง หลังจากเลิกการแข่งขันแล้ว ผมนำเด็ก ๆ ไปชมสถานที่สำคัญทั้งในกรุงเทพฯ และอยุธยา เด็ก ๆ ไม่เคยไปกรุงเทพฯ ก็พากันเดินเดินและสนุกสนาน ฝ่ายผู้ใหญ่ที่สำนักงานประถมศึกษาแห่งชาติทราบข่าวพวกเราชนะเลิศขิมฯ ก็นำพวกเราไปที่สำนักงานเข้าเยี่ยมชมอาคารส.ป.ช. พวกเด็กได้ประสบการณ์มากทีเดียวครับ”

น้ำตาแห่งความปิติ

แม่พิมพ์ผู้สร้างเยาวชนให้มีชื่อทางยิมนาสติกเล่าต่อไปว่า “ที่สถานีรถไฟโลกโพธิ์ วันที่พวกเราเดินทางกลับจากกรุงเทพฯ ผมไม่นึกเลยว่าจะได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติ มีวงดนตรีโยธวาทิตของโรงเรียนโพธิ์คีรีราชบุรี บรรเลงต้อนรับ ชาวบ้านชายหญิงไปรับกันแน่นสถานี ภาพวันนั้นผมยังไม่ลืมครับ พ่อแม่ของเด็กกอดลูกแล้วร้องไห้ด้วยความดีใจ พี่น้องของเด็กก็ร้องไห้ครุหลายคนก็ร้องไห้ ผมรู้สึกว่ามันคือวันแห่งชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กว่าชัยชนะที่สนามขิมฯ ในกรุงเทพฯ เสียอีกครับ ทุกวันนี้ผู้ปกครองเด็กได้เข้าใจถึงคุณค่ายิมนาสติกแล้วครับ ก่อนนี้ผมเคยโดนว่ากลับหลังว่าครูวิชาญแก่บ้า ๆ บอ ๆ ไม่รู้อะไร ไม่รู้สอนเด็กอย่างไรให้ฝึกแข่งขิมฯ แต่ตอนนี้ผมจะทำอย่างไร ไม่มีใครว่าผมเลยครับ” พุดจบครูฝึกขิมฯ หัวเราะอย่างอารมณ์ดี

เบื้องบนสนับสนุน

โครงการสอนวิชาขิมนาสติกในชั้นประถมศึกษาชั้นต้น ครูวิชาญได้เล่าถึงผลกับหน้าที่ว่า “ทางจังหวัดและส.ป.ช. เห็นด้วยที่จะเปิดสอนตามหลักการโดยทดลองสอนในโรงเรียนทุกโรงของอำเภอ โลกโพธิ์ ในปีการศึกษาหน้า นี้ครับ แล้วจึงขยายให้กว้างออกไปอีก

ส่วนหลักสูตรวิชาพลศึกษานั้นต้องแก้กันใหม่ ผมเรียนปรึกษากับเลขาธิการส.ป.ช. ว่าหลักสูตรดังกล่าวนี้ยังล้าหลัง เช่น สัปดาห์หนึ่ง ๆ ไม่ควรเรียนเฉพาะวันเดียว ควรเรียนกันทุกวัน เพราะกล้ามเนื้อของเด็ก ๆ จะไม่คลายตัว เด็กจะแข็งแรงอยู่เสมอ เมื่อเป็นผู้ใหญ่ย่อมมีพละนามัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น”

ครูวิชาญแสดงทัศนะต่อไปว่า “เวลานี้เด็กเรียนจบ ป.๖ มี ๒ ประเภท คือออกไปทำงาน และออกไปเรียนต่อ พวกที่ออกไปทำงานก็ออกไปเป็นผู้ผลิต จะผลิตมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสมรรถภาพทางร่างกาย ส่วนพวกออกไปเรียนต่อยังเป็นผู้บริโภคเพราะยังขอเงินจากพ่อแม่ ผมมีความเห็นว่าผู้ผลิตมี ๒ พวก คือ ผู้ผลิตแท้และผู้ผลิตเทียม ผู้เรียนจบและมีงานทำเรียกว่าผู้ผลิตแท้ ส่วนบัณฑิตเศษฝุ่นเรียกว่าผู้ผลิตเทียม ผู้ผลิตแท้บางคนผลิตบ้างไม่ผลิตบ้าง เรียกว่าผีแอบกิน ทำงานไม่เต็มที่ อย่างไม่รู้ก็ตามพออายุ ๖๐ ปีขึ้นไปทุกคนกลับมาเป็นผู้บริโภคอีก แต่ถ้ามีสมรรถภาพทางร่างกายดีมาตั้งแต่เด็ก ๆ แม่ ๖๐-๗๐ ปีก็เป็นผู้ผลิตได้เหมือนกัน ดูตัวอย่างประธานาธิบดี เรแกนของอเมริกาเถอะครับ ผมคิดว่าบ้านใดเมืองใดมีผู้ผลิตมากกว่าผู้บริโภค บ้านนั้นเมืองนั้นย่อมมีความเจริญ ดังนั้นเราควรสร้าง

สรรค์เด็กให้มีสมรรถภาพทางร่างกายกันเถิด”

ก้าวต่อไป

ตอนสุดท้ายครูฝึกขิมนาสติกได้พูดถึงความก้าวหน้าในการสอนว่า “ตอนนี้โรงเรียนต่าง ๆ หลายจังหวัดได้ติดต่อขอคู่มือสอนขิมฯ อยู่เสมอ ผมกำลังเขียนอีกไม่กี่วันคงเสร็จครับ ขณะเดียวกันผมจัดทำวิดีโอเทป เพื่อบันทึกการเรียนการสอนวิชาขิมฯ นี้ด้วยและคิดว่าคงเผยแพร่ได้ดี ส่วนการไปแข่งขันที่กรุงเทพฯ ครั้งต่อไปผมจะนำเด็กไป ๒ ทีม คือทีม A และทีม B เพื่อให้เด็กมีโอกาสแสดงออกทั่วถึงกัน หรือพูดอย่างไอร์แลนด์(ไอแลนด์)ว่าอาจจะชนะทั้ง ๒ ทีมก็ได้ล่ะครับ”

จากนั้นรูสมิแลได้ชมห้องฝึกขิมนาสติก ซึ่งมีทั้งเบาะกาะมระพร้าวและเบาะที่ซื้อมา จัดวางเต็มพื้นที่ห้อง เด็กน้อย ๆ ทั้งหญิงชายวิ่งไปมาสนุกสนานอุปกรณ์การเล่นขิมนาสติกวางไว้ตรงซีกหนึ่งของห้อง ครูวิชาญบอกลูกศิษย์ ๓-๔ คนแสดงให้ชม ๒-๓ ท่า เด็กแต่ละคนแสดงอย่างชำนาญ โดยเฉพาะการม้วนตัวกลางอากาศ ๒-๓ ทอด นับว่าเก่งมาก

รูสมิแลขอขอบคุณเจ้าของบ้านที่ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี □